

Arrest

nr. 252 732 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 / 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2020 met referentnummer X

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juni 2018 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van zijn Nederlandse echtgenote. Op 6 december 2018 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van 10 mei 2019 met nummer 220 998 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 18 mei 2019 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, wederom in functie van zijn Nederlandse echtgenote. Op 14 november 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van 15 april 2020 met nummer 235 171 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 30 april 2020 diende verzoeker een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

Op 1 oktober 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.04.2020 werd ingediend door:

Naam: R.

Vooma(a)m(en): D.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 30.04.2020 werd op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging ingediend door R., D. (RR [...]) als echtgenoot van mevrouw A., R. (RR [...]) Nederlandse nationaliteit.

Overwegende dat bij deze aanvraag een Nederlandse huwelijksakte te 's Gravenhage werd voorgelegd dd. 1/03/2019;

Overwegende dat betrokkenen reeds voorheen een voorgenomen wettelijke samenwoning hadden ingediend in België dd. 19.07.2018 dewelke werd uitgesteld met een onderzoek schijn wettelijke samenwoning;

Overwegende dat er inzake de voorgenomen wettelijke samenwoning een ongunstige advies van de Procureur des Konings in zijn brief van 11.12.2018 referentie BG. SWS 27-18 werd uitgesproken;

Overwegende dat de wettelijke samenwoning in België werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare dd. 17.12.2018;

Weigert ook de DVZ het buitenlands(Nederlands) huwelijk van betrokkenen te erkennen en steunt zich hiervoor op de elementen uit het negatieve advies van het parket van 11/12/2018 die als volgt zijn:

Ingevolge uw schrijven d.d. 09.08.2018 betreffende de verklaring van wettelijke samenwoning tussen R. D. en A. R., werd een politieel onderzoek, waarvan kopie in bijlage, gevoerd.

De wettelijke samenwoning is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een duurzame en stabiele partnerrelatie uitbouwen . Er dient dus onderzocht te worden of de wettelijke samenwoning tussen R. D. en A. R. voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een duurzame en stabiele partnerrelatie tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat de partners nopens het afsluiten van een samenlevingscontract zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

1. De beslissing tot wettelijke samenwoning is vooreerst opmerkelijk omwille van het relationeel verleden van mevrouw A. waaruit blijkt dat zij reeds over heel wat ervaring beschikt inzake het afsluiten van een schijnhuwelijk. Zo verklaart zij immers zelf in het huwelijk te zijn getreden met de Surinaamse heer J. S. omdat deze laatste een verblijfsvergunning had in Nederland en zij zich op deze manier verzekerd wist van een verblijf in het land. Haar broer A. A. trad in haar voetsporen en trad in het

huwelijk met de 28 jaar oudere Nederlandse mevrouw B. N. Amper een maand nadat hij zijn F-kaart verzilverde, verliet mevrouw B. de echtelijke woning. Thans staat zij op het punt het verblijfsrecht te openen voor de illegaal in het land verblijvende Surinaamse heer R. Deze laatste beweert op zijn beurt sinds 2012 een relatie te hebben met mevrouw A. doch kreeg in 2014 nog een zoon met zijn ex-echtgenote, A. N. waarvan hij nota bene beweerde dat zij zijn echtgenote was en dit tijdens een onaangekondigd huisbezoek naar aanleiding van een anonieme melding inzake een schijnhuwelijk d.d. 08.03.2018. Ook mevrouw A. bleek - ondanks haar relatie mei de heer R. - haar ex-echtgenoot nog niet vergeten en kreeg nog een zoon met hem in 2016. Naar haar zeggen bleven zij na hun echtscheiding in 2010 nog samenwonen omdat zij het opnieuw wilden proberen en nog een kind wilden. Zij zouden tot na de geboorte van hun zoon samengewoond hebben.

2. Betrokkenen kennen elkaar niet zo goed als verwacht mag worden van partners die voorhouden elkaar reeds sinds hun kindertijd te kennen en beslist hebben om een duurzame relatie op te bouwen. Zij slagen er evenmin in gelijkluidende verklaringen af te leggen omtrent belangrijke zaken in hun leven.

- Mevrouw A. blijkt niet te weten waarde kinderen van de heer R. verblijven. Volgens haar verblijven zij bij de ex-echtgenote van haar partner te Suriname en heeft hij zijn kinderen niet meer terug gezien sinds hij in België woont. Blijkens het navolgend proces-verbaal 14484/18 woont de ex-echtgenote van de heer R. nochtans in Izegem samen met zijn kinderen en werd betrokkene emotioneel wanneer hem gevraagd werd of hij zijn kinderen bezoekt en of mevrouw A. hiervan op de hoogte is. Hij verklaarde het moeilijk te hebben hierover te praten en zijn partner voor te houden dat hij naar zijn werk dient te vertrekken wanneer hij in werkelijkheid zijn kinderen bezoekt.

Mevrouw A. blijkt verder helemaal niets te weten over A. N., de ex-echtgenote van de heer R. Zij verklaart de naam van de ex-echtgenote van haar partner niet te kennen en evenmin te weten wanneer of waarom hun relatie op de klippen is gelopen. Wanneer zij geconfronteerd wordt met de naam van zijn ex-echtgenote en haar nieuwe echtgenoot, G. R., verklaart zij nog nooit van deze namen gehoord te hebben. Haar gebrek aan kennis is nochtans des te opmerkelijker vermits G. R. blijkens het navolgend proces-verbaal 14484/18 tijdens het eerste onaangekondigde huisbezoek aanwezig was in de woning van de heer R. en mevrouw A. en de heer R. verklaart dat de heer G. een goede vriend is. Het is dan ook vreemd te moeten vaststellen dat de heer R. tijdens het verhoor volkomen uit de lucht lijkt te vallen wanneer hem gevraagd wordt naar de relatie tussen de heer G. en zijn ex-echtgenote.

Waar deze laatste blijkens de d.d. 09.08.2018 aan uw diensten overgemaakte informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben gehuwd te zijn met de heer G., blijkt de heer R. hier niet van op de hoogte te zijn, dit niettegenstaande zijn vriendschap met de heer G. en het bezoek aan zijn kinderen in de woning van vernoemden.

De heer R. blijkt zich vervolgens op zijn beurt volledig in stilzwijgen te hullen wat betreft het vorige huwelijk van mevrouw A. Hij verklaart immers slechts een vermoeden te hebben gehad dat zij een relatie had toen zij elkaar in 2012 opnieuw ontmoetten doch rept voor het overige met geen woord over haar ex-echtgenoot of haar kinderen.

Zij zijn het ten slotte evenmin eens wat betreft hun bezigheden van het weekend voorafgaand aan het verhoor. Mevrouw A. verklaart dat de heer R. op zaterdag diende te werken en zij op zondag met de wagen naar Roeselare zijn geweest alwaar zij een terrasje hebben gedaan. De heer R. blijkt er een compleet andere mening op na te houden waar hij verklaart dat zij op zaterdag beiden hebben uitgeslapen, daarna boodschappen hebben gedaan en de rest van de avond thuis zijn gebleven. Op zondag zijn zij naar zijn mening naar de McDonald geweest te Roeselare en na nog wat te hebben rondgereden, huiswaarts te zijn gekeerd. De tegenstrijdige verklaringen zijn des te frappanter vermits het verhoor plaatsvond op een dinsdag, amper twee dagen na het betreffende weekend.

Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht zijn op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de wettelijke samenwoning. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren. De hierboven vermelde redenen tonen aan dat de wil tot duurzame samenleving minstens in hoofde van één van de partners niet aanwezig is. Gelet op de artikelen 1476 bis en 1476 ter B. W. adviseert mijn ambt de wettelijke samenwoning tussen R. D. en A. R. dan ook ongunstig.

Het gelieve u kopie over te maken van de beslissing die u terzake neemt.

U wordt tevens verzocht zo u de wettelijke samenwoning weigert, overeenkomstig artikel 1476 quater Burgerlijk Wetboek aan mijn ambt kopie over te maken van de stukken waarmee u aan betrokkenen kennis heeft gegeven van uw weigeringsbeslissing.

Uit het voorgaande blijkt nu dat het in Nederland afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

Het feit dat er reeds enkele tijd is verstreken tussen het advies van het parket en de huidige aanvraag gezinshereniging doet hieraan geen afbreuk.

Het loutere feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))."

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Enig middel: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, schending van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, schending van artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet

-De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De DVZ weigert het buitenlands Nederlands huwelijk te erkennen door te verwijzen naar artikel 27 WIPR in combinatie met de artikelen 18 en 21 WIPR en heeft zich daarvoor gebaseerd op de inhoud van het negatieve advies van het Parket van Roeselare van 17 december 2018, in een identieke motivering als de beslissing van de DVZ van 14 november 2019.

-Volgens de bestreden beslissing blijkt uit het advies van het Parket van Roeselare van 11 december 2018 dat het in Nederland afgesloten huwelijk er niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap te stichten. Het feit dat er enige tijd is verstreken tussen het advies en de bestreden beslissing zou hieraan geen afbreuk doen aangezien het louter samenwonen niet kan beschouwd worden als een bewijs van een gezinsleven.

Verwerende partij baseert zich op de bevindingen van het Parket van Roeselare van 11 december 2018. Verwerende partij maakt bijgevolg geen eigen afweging van dit gezinsleven, maar baseert zich louter op deze weigeringsbeslissing, die bijna 2 jaren eerder werd genomen.

Ondertussen is de verzoeker nog steeds gehuwd met zijn echtgenote, de Nederlandse A. R., RR [...]. Ze vormen een gezin, wonen samen, koken voor elkaar, samen boodschappen doen, houden rekening met elkaar, doen iets voor elkaar etc. De inhoud van het advies van het Parket van Roeselare komt niet overeen met de huidige situatie die een gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote aantoont.

Verzoeker heeft in de aanvraag die voorafging aan de bestreden beslissing tal van nieuwe stukken overgemaakt: foto's, WhatsApp geschiedenissen enz.

Uit deze stukken blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn echtgenote een gezinsleven hebben.

Verwerende partij diende bij de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging echter verzoekers gezinsleven correct in rekening te brengen. Verwerende partij deed echter totaal geen eigen onderzoek. Zij maakte zich er integendeel makkelijk vanaf door opnieuw te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare en zo op basis van enkele bepalingen van het WIPR de geldigheid van dit huwelijk te betwisten.

Het loutere feit dat de stad Roeselare op basis van een advies van het Openbaar Ministerie oordeelde dat de wettelijke samenwoning niet kon geregistreerd worden ontslaat verwerende partij er echter niet van alle nuttige en nieuwe feiten (die voorliggen in het administratief dossier) te betrekken in de beoordeling van het bestaan van dit familieleven.

Verwerende partij dient nog steeds zelf haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te nemen en rekening te houden met alle stukken van het dossier. De nieuwe stukken worden zelfs niet vermeld, laat staan besproken.

De bestreden beslissing is niet zorgvuldig tot stand gekomen. Er is geen deugdelijk onderzoek gebeurd door geen rekening te houden met alle gekende relevante stukken. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

-Verzoeker heeft, zoals eerder vermeld, bijkomende stukken voorgelegd: foto's, WhatsApp berichten, brieven op het gemeenschappelijk adres enz.

De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig te werk gegaan en heeft geen rekening gehouden met de documenten die werden voorgelegd ter ondersteuning van de aanvraag. Ze worden zelfs niet vermeld in de bestreden beslissing. Ze worden niet besproken noch beoordeeld.

Omdat geen rekening werd gehouden met alle elementen die pertinent zijn voor de beoordeling van deze aanvraag gezinshereniging, is de beslissing onvoldoende gemotiveerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met de overgemaakte documenten.

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

- Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In de bestreden beslissing wordt niet ingegaan op de (actuele) relatie van verzoeker met zijn Nederlandse echtgenote en meer bepaald met de stukken die als bewijs van hun relatie werden voorgelegd. Er wordt kort gesteld dat de erkenning van het huwelijk wordt geweigerd en men verwijst hiervoor naar een advies van het Parket van Roeselare van 11 december 2018 steunend op de artikelen 18, 21 en 27 WIPR, zonder rekening te houden met de stukken die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker na deze datum.

De gemachtigde van de minister had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing kennis van bovenvermelde relevante feiten -omstandigheden aangaande het gezinsleven van verzoeker met zijn Nederlandse echtgenote.

Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing nergens of uit de stukken van het administratief dossier enige afweging of enig onderzoek blijkt naar deze relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van verzoeker waarvan hij kennis had.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 8 EVRM.

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie - en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement.”*

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen.

Er werd geen rekening gehouden met de actuele gezinssituatie van verzoeker. Verzoeker is gehuwd met zijn Nederlandse echtgenote en vormt er een gezin mee en dit reeds van voor het advies van het parket van Roeselare even als erna nu bijna twee jaren later. Er werd helemaal geen rekening gehouden met deze actuele situatie die gestaafd werd met talrijke stukken.

De motiveringsplicht is geschonden. De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.”

2.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij zijn aanvraag om gezinshereniging legde verzoeker een Nederlandse huwelijksakte van 1 maart 2019 voor. De bestreden beslissing motiveert dat “*het in Nederland afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten*”. Op grond van artikel 27 van het WIPR weigert verweerder voormelde huwelijksakte te erkennen. Verweerders beoordeling steunt op het determinerende motief dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Roeselare weigerde om melding te maken van verzoekers verklaring van wettelijke samenwoning, na een negatief advies van de Procureur des Konings van 11 december 2018. Waar verzoeker betoogt niet akkoord te kunnen gaan met de weigering tot erkenning van de Nederlandse huwelijksakte, benadrukt de Raad de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds. De rechtsmacht van de Raad is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot

erkenning van de onderhavige buitenlandse huwelijksakte staat, overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR, een beroep open bij de rechtbank van eerste aanleg. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich.

2.3. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*'lawful and genuine marriage'*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingsfeer van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing verwijst uitvoerig naar het negatief advies van de Procureur des Konings en neemt dit uitdrukkelijk over. Zo wordt gewezen op het relationeel verleden van zowel verzoeker als zijn partner, mevrouw A.R. Deze laatste verklaarde dat zij in het huwelijk trad met de heer J.S. omdat hij een verblijfstitel had in Nederland waardoor mevrouw A.R. zich tevens verzekerd wist van een verblijf. Hoewel verzoeker verklaarde dat hij sinds 2012 een relatie onderhoudt met zijn partner, kreeg mevrouw A.R. in 2016 een zoon met haar ex-partner en verklaarde zij dat zij na hun echtscheiding in 2010 met hem bleef samenwonen. Verzoeker kreeg in 2014 een kind met zijn ex-partner, mevrouw A.N., en verklaarde tijdens een onaangekondigd huisbezoek in 2018 dat deze laatste zijn echtgenote was. Beide partners schijnen elkaar niet goed te kennen en slagen er niet in om gelijklopende verklaringen af te leggen omtrent belangrijke zaken in hun leven. Zo schijnt mevrouw A.R. tijdens het verhoor niet te weten dat de kinderen van verzoeker in België verblijven en niet in Suriname. Mevrouw A.R. blijkt daarenboven niets te weten van verzoekers ex-partner, mevrouw A.N., en de huidige partner van deze laatste, de heer G.R. Tijdens het eerste onaangekondigd huisbezoek was de heer G.R. echter aanwezig in de woning van verzoeker en mevrouw A.R. Zij verklaarden dat de heer G.R. een goede vriend is.

De Raad merkt op dat dit pertinente motieven zijn waarom aan de waarachtigheid van het voorgehouden gezinsverband kan worden getwijfeld. Verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de stukken die als bewijs van zijn relatie werden voorgelegd. Het enkele feit dat verzoeker stukken neerlegde die dateren van na het advies van het parket, heeft echter niet tot gevolg dat de motieven van voormeld advies niet langer daadkrachtig zijn. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze de neergelegde stukken het bestuur alsnog tot een ander inzicht hadden moeten brengen. Daarenboven toont verzoeker niet aan op welke manier de voormelde stukken de motieven van het advies van de Procureur des Konings onderuit halen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te besluiten dat er *in casu* geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, minstens toont verzoeker dit niet aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze verwijzing niet dienstig is voor het onderhavige beroep, dat geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

2.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 62 van de vreemdelingenwet zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT